

A GYÉMÁNTSZEKERCE

AZ ELVESZETT GOMB

Jancsi reggelenként a kiserdőn át ment az iskolába. Nagyokat futott ilyenkor, különösen tavasz táján. Egyik reggel a vidám ugrándozásban lepattant egy gombja. Csak este vette észre édesanyja. De hát Jancsi nem tudta megmondani, mi történt a gombbal. Hej, pedig ha tudta volna!...

Mert a gomb, amint leesett a nadrágjáról, begurult a fű közé. Szép, fényes fémgomb volt. Először egy hangya vette észre; szaladt is tüstént a társaiért. Odagyűltek és találgatták, hogy mi lehet. Végre megállapodtak abban, hogy nyilván a nap esett le az égről. Vagy ha az nem, akkor a hold, de ha az sem, akkor valamelyik csillag. Más ilyen fényes nincs a világon.

A hőscincér, aki világleletében rátarti, büszke bogár volt, azt mondta, hogy a hangyák nem értenek hozzá. Nem nap az, se hold, még csillag se, hanem az ő régen várt királyi koronája. Mert hát egyszer megálmodta, hogy király lesz a bogarak között, és hogy koronát is fog kapni.

Már éppen vinni akarta a gombot, amikor odaugrott egy tücsök. Régi muzsikus családból származott. Esténként órák hosszat hegedülgetett. Szeretett volna egy zenekart szervezni, de csupa hegedűsből mégsem lehetett.

— Ez pedig semmi más, mint egy dob — mondta, s lábával mindjárt ütögetni is kezdte. — Megvan a zenekarom, viszem is a dobunkat.

Amikor azonban fel akarta kapni a gombot, odaszállt egy darázs. Kényes, hiú fajzat ez. Azt tartja, hogy senkinek sincs

olyan darázsdereka, mint neki. Ezért szereti magát nézegetni a vízben is.

— Végre, hogy megtaláltam a tükröm! — kiáltotta. — Ezután nem kell mindig a patakhoz mennem, ha bámulni akarom magam. Aki pedig nem kotródik innen, annak megmutatom, hogy nemcsak szép vagyok, hanem szűrni is tudok.

Lett erre szaladás. Csak a hőscincér nem futott, mert egy hősnak vigyáznia kell a tekintélyére. De azért ő is odább ballagott.

A darázs rátelepedett a gombra, illegette magát, forgolódott, s boldogan döngicsélt.

Akkor szállott arra egy lepke. Megpihent egy fűszálon, ringatózni kezdett rajta, csak aztán vette észre a darázsat meg a gombot.

— Ni, milyen szép kis tányér! Ebből lehet csak jó a méz!

A darázs haragosan rázörrent:

— Nem tányér ez, hanem tükrő! Aki nem hiszi, megbököm.

Mit tehetett a pillangó, ő is továbblebbent. De azért bántotta, hogy mit mondott neki a darázs. Minden bogárkának a kiserdőben elmesélte, hogy mit látott, s megkérte őket, menjenek el vele, nézzék meg saját szemükkal, s mondják meg, nem neki van-e joga ahhoz a gyönyörű tányérhoz.

Jöttek is a bogarak mindenünnen, s elkezdődött a nagy vita. Már a nap magasan fent járt, besütött a virágok közé, megszikráztatta a gombot. De a bogarak még mindig nem tudtak megegyezni. S amikor a cserebogár taszított egyet a darázson, s az meg akarta szűrni, de kemény szárnyába beletörött a fullánkja, elkezdődött az általános hadakozás. A gombról már mindenki megfélemedkezett, egymást tépték, marták, ahol érték.

A nagy zajra odatévedt egy szarka. A juharfa tetejéről lepislogott, amikor észrevette a csillogó-ragyogó gombot a fűben, huss! lecsapott rá, s már vitte is.

A bogarak észre sem vették a nagy csetepatéban. Csak amikor a darázs elkiáltotta magát: "Hol a tükröm?" — akkor néztek oda valamennyien. De bizony nem láttak semmit.

És mert el is fáradtak már, szívesen hallgattak az öreg dongóra:

*Ha nap, ha hold, ha csillag is,
ha tükrő, tányér, vagy dob is,
vétek miatta hajba kapni;
s legjobb békében maradni.*

A bogarak legott abbahagyták a verekedést, egymásra néztek, elszégyellték magukat, s azt mondták: jó is, hogy így történt. Ragyogjon inkább a nap, hold s csillag fent az égen, meglesz a hőscincér is korona nélkül, a tücsökzenekar dob nélkül, a darázs tükrő nélkül is, a lepke tányér nélkül. Fontos a békesség. Az erdő legyen erdő, ne zavarja meg semmi az életét.

Aztán szétszéledtek. Ment mindegyik a maga dolgára. Addig nyilván békesség is lesz közöttük, ameddig Jancsi el nem veszti még egy gombját.

ÁPRILY LAJOS
BÁRÁNY TAMÁS
BÚS ILONA
CSORBA GYŐZŐ
CSUKÁS ISTVÁN
DÉKÁNY ANDRÁS
DÉRY TIBOR
ENYEDY GYÖRGY
FEKETE ISTVÁN
GÁLI JÓZSEF
GERGELY MÁRTA
HALASI MÁRIA
HÁRS LÁSZLÓ
HOSSZÚ FERENC
KÁNTOR ZSUZSA
KÁRPÁTERZSÉBET
KERN ISTVÁN

KIRÁLY ZOLTÁN
LENGYEL BALÁZS
LIPTÁK GÁBOR
MÁNDY IVÁN
MÁNDY STEFÁNIA
MÉSZÖLY MIKLÓS
ORBÁN OTTÓ
PALOTAI BORIS
RÁKOS SÁNDOR
RÁKOSY GERGELY
REMENYIK ZSIGMOND
RÓNAY GYÖRGY
SZÍJGYÁRTÓ LÁSZLÓ
TÖRÖK SÁNDOR
VÁRADY MÁRIA
VIDOR MIKLÓS
VÉGH GYÖRGY

WEÖRES SÁNDOR

ÍRÁSAI

A kiadásért felel a Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó igazgatója
Felelős szerkesztő: Kormos István. Képszerkesztő: Szántó Tibor
Műszaki szerkesztő: Bäck Ernőné. Műszaki vezető: Földes György
20 000 példány, 23,8 (A/5) ív + 4 színes melléklet, MSZ 5601-59

63.3211 Egyetemi Nyomda, Budapest

IF 137-d-6365

Török Sándor

KÖZGYŰLÉS A MUMUSEGYESÜLETBEN

Nagyon sokat meséltem már én egy bizonyos Andris nevű kisfiúról, mindenféle igen furcsa, de megtörtént dolgokat. Egészen kiskorától fogva ismertem őt, amikor még csak azt tudta mondani, mint afféle pólyásbaba, hogy: oá, oá. Sok nap meg hónap, meg még esztendő is telt el addig, hogy Andris például már maga telefonált. Telefonált Apjának a hivatalba például, ahol Apja rajzolt meg számolt, mint mérnök, de telefonált Kököjszinek és Bobojszának is, hűséges barátainak, a két kis törpének. Ugyanebben az időben Andris már folyékonyan olvasta a boltok cégtábláit, de még igen jól tudott repülni, akár gép nélkül is. Persze csak akkor, ha eljött érte e két jó barát, a két csodálatos törpe, a vékony hangú Kököjszi és a vastag hangú Bobojsza. Ezeket sem látta senki, csak ő, András.

Főként este jött a két aranyos törpe, ódivatú, papucsos, süveg kis törpék voltak ezek. Bobojsza szakállt is viselt, és régi-módi kis papírhajójukon — még ez volt a neve: Szent Kristóf, selyem vitorlák dagadtak az árbocán, kék és piros lámpa égett orrán és farán —, elvitték e hajón éjszakánként Andrást. Hegyekbe-völgyekbe vitték, állatok beszédét tanulni az erdőkbe, és kilesni az Időkirály titkát, a tenger közepén, a bűvös szigeten, ahol ez az órákat és percekét méregette ki igen bölcsen, a toronyóráknak, a kis karóráknak, a kedélyes kakukkos szerkezeteknek, és így tovább.

Hát nem akarok nagy feneket keríteni a dolognak, szóval egy este azt mondja ennek a kis Andrisnak az Apja: